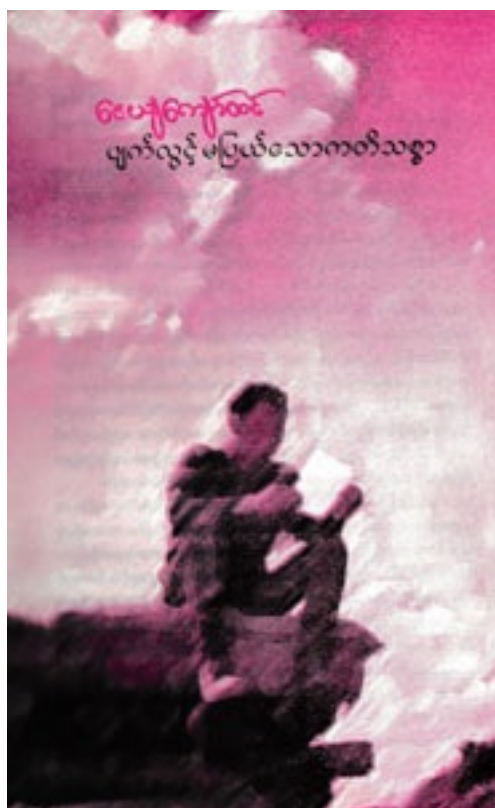

ဒိုင်းတချို့ရဲ့ ရာဇဝင် စစ်မြေဖြင့်ကောက် ဝတ္ထုတို့များ

လေယာဉ်ကျော်ဆင်
မင်းထက်ကျော်လေ
နေရင်(ဖေါက်ခေါင်း)

ပျက်လွင့်မပြယ်သော ကတိသစ္စာ

လူပျိုလိုင်းဘားတိုက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ ပင် အပြင်မှ မိုးရိပ်မိုးစက်လေးတွေ အနည်းငယ်ပါဝင်နေသော လေပြည်တို့ က ရင်တစ်ခုလုံးကို အလှအယက် ပွေ့ဖက်ရိုက်ခတ်လာသည် ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ခိုင်ဦးနောင်တစ်ယောက် မျက်စိကို ခပ်တင်းတင်းလေး မှိတ်ထားလိုက်မိသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်က အေးစိမ့်သည့်အရသာကို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ်တော့ တုန်တက်သွားရ၏။ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေကလည်း ဖြန်းခနဲပင်။ သို့သော် ဒီလိုခံစားရသည် မှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်၏။

ထိုသို့သော စက္ကန့်ပိုင်းမျှခံစားမှုလေးပြီးတော့ လူက အအေးဒဏ်ကို နေသားကျသွားသယောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည် ။

ခိုင်ဦးနောင် မဲ့ပြီးလေးတစ်ချက်ကို နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။

အပြောင်းအလဲဆိုသည် ကတော့ ခဏ၌ သာ အနည်းငယ် ခါးသက်သက်နိုင်မည် ဖြစ်ပေမင့် မကြာခင်မှာ တော့ နေသားကျသွားရမည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အတွေးနှင့်မျက်စိကိုဖွင့်၍ ရှေ့တူရှုက မြင်ကွင်းဟူသမျှကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ လူပျိုလိုင်းဘားတိုက်ရှေ့စိုက်ထူထားသော "ရဲရဲတက်၊ ရဲရဲတိုက်၊ ရဲရဲချေမှုန်း" ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ည၏ မပီပိုတဝါး လရောင်အားကိုးနှင့် နီရဲထင်ရှားလျက် ရှိလေသည် ။ ဪ... ရဲရဲတက်၊ ရဲရဲတိုက်၊ ရဲရဲချေမှုန်းပါတဲ့ လား။

ထပ်ပြီး ပြုံးမိရပြန်သည် ။ သို့သော်... ဒီအပြုံးက ခဏနေကကဲ့သို့ တစ်သက်တာကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် အဟောင်းကိုစွန့်၍ ဝန်းကျင်သစ်၌ ချစ်သူနှင့်အတူ လောကဓံကြိုးဝိုင်းထဲမှာ ဒုက္ခ ဟူသမျှကို ရင်ဆိုင်အလဲထိုးသတ်ရန်အတွက် အချက်ပေးလိုက်သော မောင်းထုသံကဲ့သို့

အပြုံးမျိုး။ အမှန်တော့ ခိုင်ဦးနောင်တစ်ယောက် ရဲရဲတက် ရဲရဲတိုက် ရဲရဲ
ချေမှုန်းရမည့်အရာသည် စစ်မြေပြင်က ရန်သူစခန်းကုန်းတော့ မဟုတ်။
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ဘဝတွင် ကြုံဆုံလာရမည့် ရှစ်ပါးသော လောကဓံ တ
ရား၏ ရိုက်ခတ်မှုမှန်သမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့၏။

အတွေးနှင့် ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချပြီး ဘားတိုက်တံခါး
ကို လှည့်ပိတ်လိုက်မိသည် ။ တံခါးပိတ်ရင်းက အကြည့်တို့ က ဘားတို
က်အတွင်းကို သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်စွာပင် လည်ပြန်ကြည့်မိပြန်၏။
ဘားတိုက်အတွင်းမှာ စစ်သည် အားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေကြ
သည် ။ ကျွဲကြီးဟု ခေါ်ကြသော အောင်နိုင်ဆိုလျှင် တခူးခူးနှင့်ပင် ဟော
က်နေလိုက်သေး၏။

သောင်းလှတစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မူးပြီး ခြင်ထောင်ပင်
မထောင်နိုင်ရှာ။ ပုဆိုးကို သာခြုံပြီး အိပ်နေပြန်သည် ။ ခက်သည် က ပု
ဆိုးကအပေါ်ပိုင်းသာ ကွက်ခြုံထားသလို ဖြစ်နေပြီး အောက်စလွတ်၍ ဖ
င်ကပေါ်နေခြင်းပင်။ ခိုင်ဦးမောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး တံခါးကို ပြ
န်ဖွင့်၍ အထဲသို့ဝင်ကာ သောင်းလှအား စောင့်ခြုံပေးရန် ပြင်လိုက်သည်
။ သို့သော် သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြတ်မှ ရမည်ဟူသော အတွေးတစ်စက
ခေါင်းထဲကို လှစ်ခနဲဝင်လာသဖြင့် ခြေလှမ်းစတို့ က ရပ်တန့်သွားရပြန်
သည် ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ သူက ဒီဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ချစ်သူနှ
င့်နှစ်ဦးသဘောတူ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ထူထောင်ရန် ကြံစည်ထားသည်
ပင် မဟုတ်လား။ နေရာသစ်မှာ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်ရန် ကြံရွယ်ထား
သူအဖို့ ဒီနေရာဟောင်းမှ သံယောဇဉ်အချို့ကို အခုချိန်မှ မဖြတ်လျှင်
အခြား အဘယ်ကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးမှာ ဖြတ်ရပါမည်တဲ့ လဲ။

ခိုင်ဦးနောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ် ဘားတိုက်အတွင်း နစ်ကျွံစပြု ထားမိလျက်။ စာက အခြားသူဆီက စာမဟုတ်။ အသက်နှင့်အမျှ ချစ်ရ သောချစ်သူဆီက စာသာလျှင် ဖြစ်၏။

လက်ထဲမှာ တော့ စာလေးတစ်စောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကို င်ထားမိလျက်။ စာက အခြားသူဆီက စာမဟုတ်။ အသက်နှင့်အမျှ ချစ်ရ သောချစ်သူဆီက စာသာလျှင် ဖြစ်၏။

စာထဲမှာ သူတို့ အကြောင်းကို မိဘတွေ သိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သ ဘောမတူသဖြင့် မနက်ဖြန် နယ်ကိုပို့တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်မခွဲ နိုင်ပါသဖြင့် ဖြစ်လာသမျှကို အတူရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ ဒီ ည ဆက်ဆက်လာခိုးပါရန်စသော အကြောင်းခြင်းရာများ ပါဝင်လေသ ည် ။

ထိုသို့သော အကြောင်းများကြောင့်ပင် ခိုင်ဦးနောင်တစ်ယောက် မနက်စစ်ဆင်ရေးထွက်ရမည်ကို ဥပေက္ခာပြု၍ ချစ်သူကိုခိုးရန် ဒီည ဘားတိုက်အတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ဆင်ရေးရှောင်လွှဲခြင်းသည် ကြီးလေးသော ပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည် ကို သူသိပေမယ့် အသည်းကွဲရသော ဒဏ်က ပိုပြီး ဆိုးလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသောကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည် ။

ညက တဖြည်းဖြည်း နက်လာသည် နှင့်အတူ မပီပိုးတဝါး လရောင်လေးကလည်း ပိုပြီး အားနည်း ဖျော့တော့လာသလိုပင် ရှိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ရာသီဥတုအခြေအနေများက သူနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သယောင်နှင့် ခိုင်ဦးနောင်ခြေလှမ်းတွေ သွက်လျက် ရှိလေတော့သည် ။ ဒီအချိန်ဆို သူချစ်ရသော သီရိတစ်ယောက် သူ့ကို စောင့်ကြိုနေရော့ပေမည် မဟုတ်ပါလေလား။

J

ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းလာမိရင်း မလှမ်းမကမ်း တပ်အဝင်နားက ဂိတ်တဲမှ မီးအလင်းရောင်ကို လှမ်းပြီး မြင်နေရလေပြီ ဖြစ်သည် ။ မီးရောင်အောက်မှာ ထိုင်နေသော ကင်းသမားကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခိုင်ဦးနောင် လမ်းဘေးသရက်ပင်အောက်က အမှောင်ရိပ်ကို ခဏ ကွယ်၍ အခြေအနေကို လှမ်းပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကင်းစောင့်ရဲဘော်ကား သူ လှမ်းကြည့်လိုက်မှ ထိုင်ရာကနေထပြီး ဂိတ်ကင်းနားမှာ လမ်းထလျှောက် နေပြန်လေသည် ။ ဒီပုံနဲ့ တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ဂိတ်တံခါးက ခိုးထွက်ဖို့ မဖြစ်တော့။ ခွဲ(၅)၏ ဘားတိုက် အဟောင်းဘေးမှ နေ၍ အမှောင်ရိပ်ကို ကွယ်သွားပြီး ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ထွက်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ခိုင်ဦးနောင် ခြေလှမ်းတွေကို ခွဲ(၅) ဘားတိုက်ဆီသို့ ဦးတည်ရာပြောင်း၍ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက် လာခဲ့လိုက်တော့၏။

အပြင်မှာ မိုးရိပ်မိုးငွေ့ပါသော လေပြည်က တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေပေမင့် ဇောအဟု န်ကြောင့် ချွေးစလေးတွေက နဖူးပြင်မှာ စိမ့်ထွက်လာလျက်ပင် ရှိနေတော့သည် ။

ခွဲ(၅) ဘားတိုက် ထောင့်စွန်းမှာ တော့ ဗို့အားနည်းနေဟန်တူသော လျှပ်စစ်မီးသီးလေးက နီကြင့်ကြင့်လေးသာ လင်းချင်းနေလျက် ရှိ၏။

လမ်းမထက်ဆီမှ နေ၍ ခွဲ(၅) ဘားတိုက်အဟောင်းဆီ ဦးတည်နေ

သော လမ်းသွယ်လေးကို ကသုတ်ကရက် ချိုးကွေ့လိုက်မိလေသည်။ ။

"ခိုင်ဦးနောင်"

နောက်ဘက်ဆီမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတစ်ခုကြောင့် လူက ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ခြေလှမ်းစတွေက တန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားရလေ၏။ ခိုင်ဦးနောင် မဝံ့မရဲ မလုံမလဲနှင့်နောက်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ။

"ဟင် ... သိန်းထက်ထွန်း"

မှန်ပါ၏။

နောက်မှ ရပ်နေသူသည် အခြားမဟုတ်။ သူ့တပ်ခွဲတူ သူငယ်ချင်း သိန်းထက်ထွန်းပင်။

"အေး... မင်း... ဘယ်သွားမလို့ လဲ သူငယ်ချင်း"

"ဟို... ငါအပြင်ခဏ ထွက်မလို့ ပါကွာ၊ ပြန်လာမှာ ပါ" ခိုင်ဦးနောင် ၏ စကားစတို က အထစ် ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့်။

သိန်းထက်ထွန်းက ခိုင်ဦးနောင်၏ ပျက်ယွင်းနေသော အမူအရာတို့ကို သတိထားမိသွားဟန် တူသည်။ ။

"မင်း အပြင်ခဏသွားတာက ကျောပိုးအိတ်ကြီးနဲ့ ပါလားဟ။ ငါ့အမြင်တော့ မင်းဒီအချိန်က အပြင်သွားရမည့်အချိန် မဟုတ်ဘူး နော်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ လောက်ကိုင်ကို စစ်ဆင်ရေး ထွက်ရတော့မှာ လေ"

"ဟို... ခဏ... ခဏလေးပါကွာ"

"နေပါဦး မင်းလက်ထဲကစာက ဘာစာလဲ"

"ဟို... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဟို... ဟာ..."

"ဟေ့ကောင် ..."

သိန်းထက်ထွန်းက မပြောမဆိုနှင့် စာကိုဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားလိုက်၍
ဖြစ်သည်။ ။ ခိုင်ဦးနောင် ကမန်းကတမ်း လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း မမီ
လိုက်တော့ပေ။ စာက သိန်းထက်ထွန်း လက်ထဲမှာ ပါသွားလေတော့၏။

သိန်းထက်ထွန်းက တွန့်ကြဲနေသော စာကို နီကြင့်ကြင့်မီးရောင်
အားကိုးနှင့် ချက်ချင်းပင် ကောက်ဖတ်လိုက်၏။

ပြီး သူ့အကြည့်စူးစူးတွေက ခိုင်ဦးနောင်၏ မျက်နှာတည့်တည့်ဆီသို့
ဒိုင်းခနဲ လွင့်ဝဲလာတော့ ပြန်ချေသည်။ ။

"ခိုင်ဦးနောင် မနက်ဖြန် စစ်ဆင်ရေး ထွက်မှာ နော်၊ မင်းသွားရင် စစ်
ပြေးမှုရယ်၊ စစ်ဆင်ရေး ရှောင်လွှဲမှုရယ်နဲ့ မင်းတစ်ဘဝလုံးထောင်ထဲမှာ
ပဲ အချိန်ကုန် သွားရလိမ့်မယ်နော် မင်းမသွားရဘူး သူငယ်ချင်း"

သိန်းထက်ထွန်းစကားက ခိုင်ဦးနောင်အဖို့ တော့ တရားခွင်မှာ တ
ရားသူကြီး၏ အမိန့်ကို ကြားလိုက်ရသော တရားခံတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပ
င် ဖြစ်သွားရလေ၏။ ခိုင်ဦးနောင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆတ်ခနဲ
တုန်သွားရလေသည်။ ။

"ငါ..ငါ"

"မင်းမသွားရဘူး... ဟေ့ကောင်"

သိန်းထက်ထွန်းက ရှေ့ကိုတိုး လာပြီး ခိုင်ဦးနောင် ပခုံးပေါ်က
ကျောပိုးအိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလု လိုက်သည်။ ။ ရုတ်တရက်မို့ ခိုင်ဦးနော
င် ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားရလေတော့၏။

"သိန်းထက်ထွန်း ငါသွားမှ ရမယ်၊ ဟိုမှာ သီရိ ငါ့ကို စောင့်နေတော့
မှာ ကွ"

ပြောရင်းဆိုရင်း ပြန်ဆွဲလိုက်တော့ ကျောပိုးအိတ်က လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေရရှာလေသည်။ ။

"မပေးဘူးကွာ ... ငါ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသစွာတားတာ၊ ဒီလို တားရတာကလည်း မင်း အကျိုး အတွက်ပဲ၊ မင်းမသွားရဘူး... ဟေ့ ကောင်"

"မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါသီရိနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုသနားပါကွာ"

ခိုင်ဦးမောင်စကားကြောင့် သိန်းထက်ထွန်း တွေခနဲ ဖြစ်သွားရရှာ၏။

သို့သော် ဒါကလည်း ခဏသာ။ သူ့အနေနှင့် ခိုင်ဦးနောင်ကို မရရ အောင်တားမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပုံရလေသည်။ ။

"အေး ... ငါမင်းကို သနားလို့ တားနေတာကွာ၊ ငါမင်းဒုက္ခရောက်မှာ ကို မလိုလားဘူး။ ဟေ့ကောင် ... မင်းမှတ်ထား။ အချစ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးတော့ မဟုတ်ဘူး ကွာ။ ငါချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဘဝပျက်သွားမှာ ငါမမြင်ချင်ဘူး။ ငါတော့ မင်းကို ရအောင်တားရမှာ ပဲ"

သိန်းထက်ထွန်းစကားက ပြတ်သားလှ၏။

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ခိုင်ဦးနောင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ဖိကိုက်လိုက်မိသည်။ ။

"မင်း... မင်း ငါ့ကို အသာတကြည် သွားခွင့်မပြုရင် ငါ... ငါ... မင်း ကိုထိုးမှာ နော်... ဟေ့ကောင် "

"ထိုးကွာ... ထိုးလည်း သွားခွင့်မပြုဘူး"

"တောက် ... ဟောကောင် မင်း... မင်း"

ခိုင်ဦးနောင် ဒေါသထွက် လာပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း မြှောက်လိုက်မိတော့သည်။ ။

ထိုအခိုက်...

"ခိုင်ဦးနောင်"

မိုးကြိုး အစင်းစင်းပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းသော အသံတစ်ချက် သူတို့ နှစ်ယောက် နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေခြင်းပင်။

နှစ်ယောက်သား လန့်ဖျပ်ပြီး အသံကြားရာကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြလေတော့၏။

"ဟာ... ဆရာ"

"ဆရာ"

မရည်ရွယ်ပါဘဲ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရေရွတ်မိသောအသံ။
မှန်ပါ၏။

အသံပိုင်ရှင်မှာ အခြားသူမဟုတ်။

သူတို့ လေးစားချစ်ကြောက်ရသော သူတို့ ဆရာ သူတို့ တပ်စိတ်မှူး ယစ်ထုပ်ကြီးဆရာကျော်ထင်ပင် ဖြစ်ပါတော့လေ၏။

ဆရာကျော်ထင်ကာ လက်တစ်ဖက်က အရက်ပုလင်းကို ဆွဲကိုင်လျက်သားဖြင့် ခိုင်ဦးနောင် တို့ နှစ်ဦးသား အချင်းများ ရာသို့ လှမ်းလျှောက်လာလေ၏။

"ဟို... ဆရာ"

ဆရာကျော်ထင်က လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် သိန်းထက်ထွန်း၏ အသံက လေထဲမှာ တင် တန့်ခနဲ ရပ်သွားရလေ၏။ ခိုင်ဦးနောင် သူ့ဆရာကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ခေါင်းကိုငုံပြီး မျက်နှာလွှဲထား လိုက်မိလေတော့သည်။ ။

"မပြောနဲ့ တော့... ငါအကုန်သိတယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ ငါအကုန်မြင်ပြီးသွားပြီ။ ဟေ့ကောင်... သိန်းထက်ထွန်း"

"ဗျာ... ဆရာ"

"ကျောပိုးအိတ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်"

"ဗျာ... ဆရာ... ဟို"

"ပြန်မပြောနဲ့ ကွာ... ငါလွှတ်ပေးဆို လွှတ်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်... ဟုတ် ဆရာ"

သိန်းထက်ထွန်းက ဆရာကျော်ထင်၏ စကားကို နားလည်ပုံမရပေမင့် သူ့ဆရာစကားကိုတော့ လွန်ဆန်ဝံ့ပုံမရ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲထားသောလက်တို့ ကို မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နှင့် လွှတ်ပေး လိုက်လေတော့၏။

ခိုင်ဦးနောင် သူ့ဆရာ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ တကယ်တော့ သူ့ဆရာ၏ လုပ်ရပ်ကို သူကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

"ခိုင်ဦးနောင်"

"ဗျာ... ဆရာ"

"မင်း သွားလို့ ရပြီ"

"ဗျာ... ဆရာ။ ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့်သာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းသာမှု မဖြစ်လာသည် ကတော့ အနည်းငယ် ထူးဆန်းနေသလိုပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သွားရပေလိမ့်မည်။ သီရိ... သီရိ... သူ့ကို စောင့်နေတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

အတွေးနှင့်ကျောပိုးအိတ်ကို ပခုံးပေါ်ပင့်တင်လိုက်မိစဉ်မှာ ပင် သူ့ဆရာဆီမှ စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက်ရပြန်လေတော့၏။

"နေဦး"

"ဟုတ်... ဟုတ်... ဆရာ"

"မင်း လမ်းစရိတ်လိုသေးလား"

"ဗျာ..."

ထင်မှတ်မထားမိသောစကားကြောင့် ခိုင်ဦးနောင် ပါးစပ်မှ အာမေဍိတ်သံက လွှတ်ခနဲပင်။ ဆရာကျော်ထင်က ဘာမှ မပြောဘဲ အိတ်ကပ်ထဲကို လက်ဖြင့်နှိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ ထောင်တန်အချို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

"ရော့... ဟေ့ကောင်၊ ယူသွား၊ သွားတော့"

"ဟို... ဟို ... ဆရာ"

သွားတော့ဆိုပေမယ့် ခိုင်ဦးနောင်ခြေလှမ်းတွေက နေရာမှ တစ်စက်တောင်မရွေ့ဖြစ်၊ နားမလည်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်သာ သူ့ဆရာကို ငေးကြည့်နေမိလေသည် ။

"ရော့... ယူ... ဟေ့ကောင်။ ပြီး ငါ့ရှေ့ကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွား၊ စစ်သား စစ်ယူမှာ ပဲ... ဟေ့ကောင်။ မင်းထွက်သွားလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်တွေ ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ မင်း ငါ့ရှေ့က အမြဲ

နံ့ထွက်သွားတော့"

ဆရာကျော်ထင်၏ စကားတွေက ရင်ဘတ်ထဲက မာနကို ထိုးခွဲသွားလိုက်သလိုပင်။ ခိုင်ဦးနောင် သူ့ဆရာမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

"ကျွန်တော် သူရဲဘောကြောင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် သီရိကို မခွဲနိုင်လို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ရတာပါ။ ဆရာ အခုလိုပြောတာကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဆရာမှ မခံစားဖူးတာပဲ"

ဒီတစ်ခါ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားရသူက ဆရာကျော်ထင်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်ဦးနောင် ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိလေ၏။ သုံးဦးသားအကြားမှာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တိတ်ဆိတ် သွားရလေတော့သည်။

ခဏအကြာမှာ ဆရာကျော်ထင်ဆီက စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

"ငါကမခံစားဖူးဘူး ဟုတ်လား... အဟက်... ဟက်"

ပြောပြောဆိုဆို ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ပုလင်းကို ကောက်မော့လိုက်ပြန်သည်။ ပြီး အိတ်ကပ်ထဲကို တစ်ချက်နှိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်၍ ခိုင်ဦးနောင်လက်ထဲကို ထည့်ပေး လိုက်လေတော့၏။

ခိုင်ဦးနောင် သူ့ဆရာထည့်ပေးသောအရာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိလေရာ ပြုံးပြနေသော မိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံလေးသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့၏။ ဓာတ်ပုံလေးက အရောင်အနည်းငယ် ပြယ်လွင့်နေသည့်တိုင် အထဲမှ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးငယ်၏ ချောမောလှပမှုက နုဖပ်လ

တံဆိပ်နေဆဲပင် ရှိသေးလေ၏။

ခိုင်ဦးနောင်တစ်ယောက် ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာ ပင် ဆရာ
ကျော်ထင်ထံမှ ဆွေးမြည့် ခြောက်ကပ်သော စကားသံတို့ က
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

"အဲဒါငါ့ချစ်သူပဲ ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလောက်က အခုလိုပဲ
စစ်ဆင်ရေးထွက်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ အချိန် ငါ့ဆီကို သူပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်
စောင်ရခဲ့တယ်။ ဘာစာလို့ မင်းထင်လဲ။ အေး... အခုလိုပဲ သူ့ကို အိမ်က
အဝေးကို ပို့ပြီး သင့်တော်တဲ့ သူနဲ့ နေရာချပေးဖို့ ပြင်နေတဲ့ အကြောင်း၊
ဒီည သူ့ကို လာခိုးပါဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေ ရေးထားတဲ့ စာပဲကွ။ ငါသွား
ခဲ့တယ်ထင်လား... ဟင်... ဟေ့ကောင် ငါသွားခဲ့တယ်လို့ မင်းထင်လား။
အေး ... ငါသွားတော့ သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီည မိန်းမခိုးဖို့ သွားခဲ့တာ မဟု
တ်ဘူး ။ မနက်မိုးလင်းမှ စစ်ဆင်ရေးကို ထွက်သွားခဲ့တာ။ မင်းသိသား
... ခိုင်ဦးနောင်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားဆိုတာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တ
ယ် ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်သား တစ်ယောက်ရဲ့ တိုင်းပြ
ည်အပေါ်ထားတဲ့ သစ္စာတရားနဲ့ တော့ နှိုင်းတူရလောက်အောင် မကြီး
ကျယ်ဘူး။ မခမ်းနားဘူးကွ။ ငါ ငါ့ချစ်သူအပေါ်မှာ ထားတဲ့ မေတ္တာထက်
ငါ့တိုင်းပြည်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ သစ္စာတရားကိုပဲ ရွေးချယ်မိခဲ့တယ်။
အေး... ဒါငါ့ရဲ့ သတ္တိပဲ။ ဒါငါ့ရဲ့ ရဲရင့်မှုပဲကွ နားလည်လား။ အေး... ဒီဖြ
စ်ရပ်ဟာ ငါမင်းလို ခံစားဖူးပါရဲ့ လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေပဲကွ
၊ အဲဒီလိုပဲ ငါ့တစ်ဘဝလုံးကို တစ်သက်လုံး အရက်ခွက်ထဲ ထည့်စိမ်ဖြစ်
ခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းပြချက်ပဲ ဒါပေမဲ့ ငါကျေနပ်တယ်
ဟေ့ကောင်။ ငါကျေနပ်တယ်ကွ။ ငါအခုလို နာကျင်ခံစားရတဲ့ အချိန်တို
င်း တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ငါ့သစ္စာတရားကို ပြန်အမှတ်ရမိ
တယ်။ နာကျင်မှုတွေကြားထဲမှာ ချုံ့မြိန်ရတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို ငါကျေနပ်

တယ်။ ငါ့ဂုဏ်ယူတယ်ကွ၊ မင်းသိရဲလား"

မထင်မှတ်ထားသော စကားများကြောင့် ခိုင်ဦးနောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငြိမ်သက်နေမိလေ၏။ သူနည်းတူ သိန်းထက်ထွန်းခမျာလည်း ငြိမ်ဆိတ်တွေဝေလျက်ပင်။

"မင်းသွားတော့ ခိုင်ဦးနောင်။ ငါရဲရင့်ခဲ့သလောက် မင်းသူရဲဘောကြောင်တယ်၊ ငါသစ္စာရှိသလောက် မင်းသစ္စာမဲ့ခဲ့တယ်။ စစ်သားစစ်ယူရမှာ ၊ ဟေ့ကောင်... မင်းလိုကောင်မျိုးကို ငါလည်း အလိုမရှိသလို တိုင်းပြည်ကလည်း အလိုမရှိဘူး၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ... ဟေ့ကောင် ။ ကဲ... သိန်းထက်ထွန်း ပြန်မယ်"

"ဟုတ်... ဟုတ် ဆရာ"

"ဪ... ခိုင်ဦးနောင်"

"ဗျာ... ဗျာ... ဆရာ"

"လူဆိုတာ မှားတတ်တဲ့ သတ္တဝါပဲကွ။ အေး... မှားခွင့်လည်း ရှိတယ် ။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် နိုင်ငံတော်အလံကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မျက်နှာပူနေစေရမယ့် အမှားမျိုးတော့ မမှားမိစေနဲ့ ကွ။ ကဲ... ငါသွားမယ် "

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်သွားသော ဆရာကျော်ထင်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သိန်းထက်ထွန်းကိုကြည့်ရင်း ခိုင်ဦးနောင် ငူငူကြီး ရပ်နေမိခဲ့သည် ။

မျက်စိထဲမှာ ချစ်သူ၏ မျက်နှာနုနုလေးကို မြင်ယောင်နေမိသလို နားထဲမှာ ဆရာဖြစ်သူ၏ စကားသံတို့ ကိုလည်း အဆက်မပြတ် ကြားယောင်နေမိခဲ့ရပြန်သည် ။

အချိန် အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် ငူငူကြီးရပ်နေမိပြီးမှ သူခေါင်းကို မော့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့ သူ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ချရပေတော့မည်။

အတွေးနှင့်လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပအောင်ဆုပ်၍ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်မိသည် ။ အဝေးဆီမှာ နီရဲပြင်နေသော "ရဲရဲတက်၊ ရဲရဲတိုက်၊ ရဲရဲချေမှုန်း" ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုလည်း မပီပိုးတဝါး လှမ်းမြင်နေရလေ၏။

ခံစားမှုပေါင်းစုံတို့ လွန်ဆွဲနေမိသော အခိုက်အတန့်ခဏသည် စင်စစ်တော့ တစ်ကမ္ဘာလောက်ပင် ကြာလှသည် ဟု ထင်မှတ်မိ ရပါလေတော့သည် သာပင်။

***

၃

အချိန်ကာ (၀၅:၀၀) နာရီချိန်မို့ နေမင်း၏ အလင်းရောင်သည် ကမ္ဘာမြေဆီသို့ ခရီးပြင်း နှင်လေရာ လမ်းခုလတ်မှာ ပင် ရှိသေးသောအချိန်။

မိုးရိပ်ပါသော လေပြည်တွေကြားမှာ အမှတ်... ခြေလျင်တပ်ရင်း၏ တန်းပေါင်းစီကွင်းသည် ငြိမ်သက်ပြင်လျက် ရှိ၏။

တန်းစီကွင်းထဲမှာ တော့ သေနတ် အီကွေ့မင့် အပြည့်အစုံနှင့် လူတစ်တယောက် ရောက်နေရှာ လေသည် ။

အခြားသူတော့မဟုတ်။

ဆရာကျော်ထင်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ဆရာကျော်ထင်ကား အသည်းကွဲဝေဒနာကို အရက်နှင့်အမြစ်မီးပြီး ဖြေဖျောက်လေ့ရှိပေမင့် စစ်ဆင်ရေးထွက်ရန်ပြင်တိုင်း အမြဲပင် ထိပ်ဆုံး ကရောက်နေလေ့ရှိသူ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်။

ယခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း လက်နက်ခဲယမ်းများ ထုတ်ပြီး၍ စစ်ထွက် တန်းစီရန်အတွက် တန်းပေါင်းစီကွင်းထဲမှာ အသင့်ရောက်နေပြန်လေပြီ ဖြစ်သည် ။

ထိုအခိုက် ဆရာကျော်ထင်နည်းတူ တန်းစီကွင်းထဲကို နောက်ထပ် ရဲ ဘော်နှစ်ယောက် သေနတ် အီကွေ့မင်ကိုဆွဲ၍ ဝင်ရောက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ရပြန်လေတော့သည် ။

ထိုသူနှစ်ယောက်ကား ခိုင်ဦးနောင်နှင့် သိန်းထက်ထွန်းတို့ သာလျှင် ဖြစ်ကြပေတော့လေသည် ။

ခိုင်ဦးနောင်ကား ဆရာကျော်ထင်ကို တွေ့တွေ့ချင်း သတိကို မတ် နေအောင်ဆွဲ၍ အလေးပြု လိုက်လေ၏။

ဆရာကျော်ထင်တစ်ယောက် သတိပြန်ဆွဲ၍ အလေးပြန်ပြု လိုက် လေသည် ။ ထို့နောက် ဖခင် ဖြစ်သူက သားငယ်ကို ကြိုဆိုခြင်းမျိုးနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကိုကမ်းပေးလိုက်ရာ ခိုင်ဦးနောင်တစ်ယောက် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးပြီး သူ့ဆရာကို ပြေးဖက်လိုက်မိလေတော့သည် ။

သိန်းထက်ထွန်းကတော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ကြည့်နူး ဆို့နှင့်စွာ ပြုံးနေလျက်ရှိ၏။

အကယ်၍ ..

ထိုဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ကိုသာ စာဖတ်သူ သေချာ ကြည့်ရှုမိမည်

ဆိုပါလျှင်...

ထိုစစ်သားရင့်မာကြီးနှစ်ဦးသား၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထက်ဆီမှာ တွဲလွဲခို
နေလျက်ရှိသော မျက်ရည်စများ စွာကို တွေ့မြင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မ
ည်။

စင်စစ် သူတို့ နှစ်ဦးကား နာကျင်မှုကြားမှာ ချုံမြိန်ခြင်းကို
ရှာတွေ့သွားကြသူများ ပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ နာကျင်ပြီးမှ ချုံမြိန်ရသည်
လား၊ ချုံမြိန်လျက်ကမှ နာကျင်ရသည် လား ဆိုသည် ကတော့ သူတို့ နှ
စ်ဦးမှ တစ်ပါး အခြားမည်သူကမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်သည် မှာ တော့ အ
သေအချာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်သာပင်တည်း။

***